

**Parafia Ewangelicko-Reformowana
w Bełchatowie**

ul. Okrzei 1
97-400 Bełchatów
tel./fax +48/44/632-17-89
www.bełchatow.reformowani.pl

Proboszcz: ks. bp Marek Izdebski
e-mail: marek.izdebski.ref@gmail.com

Nabożeństwa niedzielne odbywają się o godz. 9³⁰

Szkoła Niedzielna - w trakcie nabożeństwa
Lekcje religii odbywają się we wtorki i środy
Spotkania młodzieży odbywają się w środy
Lider młodzieży: Adrian Matys
e-mail: mlodziez.bełchatow@reformowani.pl
Ośrodek Profilaktyki i Rozwoju Osobowości
ul. Okrzei 1
97-400 Bełchatów
tel. 44/632-70-90

Konto bankowe parafii
74 1020 3958 0000 9702 0070 1490
PKO BP Bełchatów

**Parafia Ewangelicko-Reformowana
w Żelowie**

ul. Sienkiewicza 14a
97-425 Żelów
tel. +48/44/634-10-53, 634-20-60
www.zelandia.pl

Ksiądz administrator: ks. Tomasz Pieczko
tel. kom.: 791-04-05-03
e-mail parafii i pastora: per@zelandia.pl

Nabożeństwa niedzielne - godz. 10⁰⁰

Szkoła Niedzielna - w trakcie nabożeństwa
Lekcje religii prowadzi ks. Tomasz Pieczko:
klasa „0” - we wtorki o godz 13¹⁵-14¹⁵
kl. 1 - w poniedziałki o godz 14⁰⁰-15³⁰
kl. 2 i 3 - we wtorki o godz 15⁰⁰-16³⁰
kl. 4 i 5 - w poniedziałki o godz 15³⁰-17⁰⁰
Grupa przedkonfirmacyjna - w poniedziałki o godz 17⁰⁰
Grupa pokonfirmacyjna 1 - w piątki o godz 17⁰⁰
Grupa pokonfirmacyjna 2 - w soboty o godz 11³⁰
Grupa wokalna pod dyktando Krzysztofa
Wodzyńskiego - zgodnie z ustalonym na bieżąco planem
Próba zespołu „Żelowskie Dzwonki”:
- w soboty o godz. 9⁰⁰-11³⁰ (liceum, gimnazjum)
- w soboty o godz. 11³⁰-12³⁰ (klasy 4-6 SP)
- w soboty o godz. 12³⁰-13³⁰ (klasy 1-3 SP)
Spotkania młodzieży - sobota godz. 18⁰⁰
Spotkania małżeństw - ostatni piątek miesiąca o
godz. 18³⁰
Studium biblijne - w czwartki o godz. 17⁰⁰
Royal Rangers (skauting chrześcijański) - w piątki
godz. 17¹⁰
Kancelaria parafialna
czynna codziennie w godz. 7³⁰-15⁰⁰
e-mail: kancelaria@zelandia.pl
Konto bankowe Parafii
40 8965 1018 2002 0070 0144 0001
Bank Spółdzielczy o/Żelów

**Parafia Ewangelicko-Reformowana
w Kleszczowie**

ul. Słoneczna 4
97-410 Kleszczów
tel./fax +48/44/731-38-18;
tel. kom. 603-954-945
www.kleszczow.reformowani.pl
e-mail: kpgkleszczow@interia.pl

Ksiądz administrator: ks. Krzysztof Góral

Nabożeństwa niedzielne
odbywają się o godz. 11⁰⁰

Szkoła Niedzielna - dla grupy najmłodszej
i przedszkolnej - po nabożeństwie

Lekcje religii:
- grupa pokonfirmacyjna - poniedziałki o godz. 16³⁰
- grupa najmłodsza - poniedziałki o godz. 17³⁰
- grupa młodzieży - poniedziałki o godz. 18³⁰

Koło muzyczne - poniedziałki o godz. 19³⁰

Spotkania młodzieży - w poniedziałki godz. 18³⁰
Lider młodzieży: Paulina Mundil
e-mail: mlodziez.kleszczow@reformowani.pl

Koło muzyczne - poniedziałki o godz. 19³⁰

NIP 769-19-63-123 **Regon** 590347324
Konto bankowe parafii
72 8978 0008 0005 6430 2000 0010
Bank Spółdzielczy w Kleszczowie

Sponsor NOWINY

NOWINY

Miesięcznik Parafii Ewangelicko-Reformowanych
Bełchatów-Kleszczów-Zelów

Redaktor: Ewa Józwiak

Współpraca:

Bełchatów: ks. bp Marek Izdebski, tel. 606-128-037
marek.izdebski.ref@gmail.com

Kleszczów: ks. Krzysztof Góral, tel. 603-954-945
kpgkleszczow@interia.pl

Żelów: ks. Tomasz Pieczko, tel. 791-04-05-03
per@zelandia.pl

Druk:

Parafie Ewangelicko-Reformowane
w Bełchatowie, Kleszczowie i Żelowie
Za treść artykułów odpowiadają ich autorzy.
Czekamy na listy Czytelników.

N O W I N Y

Rok V- Nr 14 (41)

Bełchatów - Kleszczów - Żelów

Marzec 2014

Wolni w Chrystusie

ŚWIATOWY DZIEŃ MODLITWY 2014

Rozważanie na początek Wielkiego Postu

W oparciu o teksty 1 Kor 13,1-13; Mk 8,31-38; Iz 58,1-9a

Nie wiem, czy przeczytaliście z uwagą dialog Jezusa z Piotrem w Ewangelii Marka, po tym, jak Piotr wziął na stronę Jezusa i upomniał Go. Wyobrażam sobie łatwo u Piotra uczucia nie tylko zdumienia, ale i irytacji, jeśli nie poczucie bycia do żywa urażonym reakcją Pana Jezusa. Bo przecież on – Piotr - chciał w swoim rozumieniu dobrze, chciał skorygować skandaliczne nauczanie Mistrza o tym, jakoby ten miał umrzeć i zmartwychwstać.

Skorygować, bo Jezus - zapewne myślał Piotr - poddał się jakiejś niekontrolowanej euforii i wyłamał się z utartego obrazu Boga będącego tak daleko od naszych ludzkich konkretnych życiowych spraw, naszych dramatów i cierpień... A Jezus zadeklarował czelność stanięcia w samym sercu naszych ludzkich rozterek...

W następstwie tego dialogu z Piotrem Jezus, przywołując lud i uczniów, wygłasza swoisty dodatek korygujący:

(34) (...) Jeśli kto chce pójść za mną, niech się zaprze samego siebie i weźmie krzyż swój i naśladuje mnie. (35) Bo kto by chciał duszę swoją zachować, utraci ją, a kto by utracił duszę swoją dla mnie i dla ewangelii, zachowa ją. (36) Albowiem cóż pomoże człowiekowi, choćby cały świat pozyskał, a na duszy swej szkodę poniósł? (37) Albo co da człowiek w zamian za duszę swoją?

Dlaczego wspominam tę scenę? Nie tylko dlatego, że sama w sobie jest ona fascynującym dialogiem, ale że jest ona świetnym programem na ten Wielki Post, który właśnie rozpoczął się. Bo Marek podkreśla tutaj niezbędność fundamentalnej zmiany myślenia u tych, którzy są uczniami Jezusa. A pamiętacie, że Wielki Post to czas głębokiej refleksji. Niemniej, o jakim Poście, czy o jakim jego przeżywaniu i o jakich efektach Postu mówimy?...

Przyznam się wam, że kiedy słyszę ze strony różnych osób, w różnych Kościołach, słowa: „moim zadaniem na Wielki Post jest to, że przez okres ten nie piję albo nie palę”, to mam ochotę odesłać ich do tekstu Izajasza, mówiącego: (5) Czy to jest post, w którym mam upodobanie, dzień, w którym człowiek umartwia swoją duszę, że się zwiesza swoją głowę jak sitowie, wkłada wór i kładzie się w popiele? Czy coś takiego nazwiesz postem i dniem miłym Panu?

Zobaczcie, co pisze Izajasz, jaki Post jest miły Panu. To nie Post na miarę praktyk wschodnich kultur religijnych (forma „umartwienia” ciała jest w tamtych kulturach często praktyką zmierzającą do doprowadzenia się do stanu rozumianego jako ułatwiający kontakt z bóstwem). Izajasz mówi, że taki Post nie jest miły Panu. Izajasz mówi o Poście prawdziwym, pełnym najbardziej wymagających praktyk, tak naprawdę dużo trudniejszych, choć mniej spektakularnych, niż ów Post „umartwienia” ciała, tak chętnie w niektórych środowiskach podkreślany. Za wyjątkiem

MOJŻESZ

Lud Józefa, o którym opowiadałam w poprzednich „Nowinach” żył bardzo długo w Egipcie, żył szczęśliwie. Po śmierci Józefa wszystko się jednak zmieniło. Władzę objął nowy faraon, który bardzo szybko zapomniał o tym, jak Józef pomógł Egipcjowi w latach głodu. Faraon nakazał bardzo ciężko pracować Izraelitom, wyrabiać cegły i budować miasta. Sprawił, że Izraelici stali się niewolnikami w ziemi Egipskiej. Lud Izraelski ciągle się rozrastał, aż faraon nakazał, żeby zabijać każde niemowlę izraelskie, płci męskiej.

Jedna z kobiet izraelskich bardzo starała się ukryć swojego nowo narodzonego synka. Póki był malutki i dużo spał, udało się jej go ukryć w domu. Po trzech miesiącach dziecko było jednak za duże i za głośne, by mieszkało bez strachu w domu. Kobieta uplotła kosz z trzciny i wysmarowała go smołą, by nie zatonął i nie przemókł. Potem pościeliła w nim dla synka i ukryła go w wysokich trzcinach nad brzegiem Nilu.

Jej córka, Miriam, była zawsze w pobliżu i czuwała nad braciszkiem. Po jakimś czasie córka faraona przyszła wykąpać się w rzece. Zauważyła koszyk i - gdy go otworzyła - dziecko zaczęło płakać. Domyśliła się, że jest to dziecko Izraelitów i zrobiło się jej go żal. Miriam podeszła do córki faraona i zaproponowała pomoc w znalezieniu kogoś do wychowania chłopca. Księżniczka zgodziła się i za namową sprytniej Miriam opiekunką dla chłopca została jego prawdziwa matka.

Córka faraona nadała chłopcu imię Mojżesz i opiekowała się nim. Mojżesz dorastał więc w pałacu faraona, nigdy jednak nie zapomniał, że jest Izraelitą. Bardzo było mu smutno, gdy patrzył jak traktowani są jego rodacy w niewoli. Pewnego dnia Mojżesz stanął przeciw Egipcjaninowi, który okrutnie bił Izraelitę i zabił go. Od tamtej chwili musiał uciekać z pałacu i ukrył się na pustyni.

Osiedlił się w kraju zwanym Madian. Żył tam przez długi czas i został pasterzem. Pewnego dnia podczas pracy zobaczył gorejący krzew. Płomienie tańczyły wokół niego, jednak sam krzew, ani żaden jego listek nie był tknięty ogniem. Mojżesz podszedł do krzewu i usłyszał głos. To przemówił do niego sam Bóg. Bóg polecił Mojżeszowi wyprowadzić lud izraelski z niewoli faraona. Mojżesz posłuchał i udał się z powrotem do Egiptu, gdzie wraz z bratem Aaronem miał się udać do faraona z prośbą o uwolnienie ludu izraelskiego z niewoli.

Krótką sentymentalną podróż do „języka czeskiego”:

Prasátka

První malé prasátko, šlo do města na trh. Čtvrté malé prasátko jenom malý kousek.
Druhé malé prasátko, to byl jeho bratr. Páté malé prasátko ztratilo se v lese.
Třetí malé prasátko snědlo deset housek. Naříkalo, kví, kví, kví, že už nenajde se.

sytuacji, w których rzeczywiście nadużywamy pewnych rzeczy na co dzień i uprządkowanie tego nadużycia może mieć pozytywny skutek dla naszego zdrowia czy otoczenia, jakież znaczenie mają tzw. umartwienia w obliczu braku zmiany postawy życiowej, w obliczu braku zmiany relacji z innymi ludźmi, w pierwszym rzędzie w środowisku osób nam najbliższych?

Izajasz nie przebiera w słowach i mówi: (6) to jest post, w którym mam upodobanie: że się rozwiązuje bezprawne więzy, że się zrywa powrozy jarzma, wypuszcza na wolność uciśnionych i łamie wszelkie jarzmo, (7) że podzielisz twój chleb z głodnym i biednych bezdomnych przyjmiesz do domu, gdy zobaczysz nagiego, przydziejesz go, a od swojego współbrata się nie odwrócisz.

Taki Post naprawdę wymaga wysiłku, taki Post naprawdę boli z wysiłku, który należy w niego włożyć. Ten Post, tak rozumiany, to prawdziwe – za przykładem słów Jezusa z Ewangelii Marka – zaparcie się samego siebie, wzięcie Krzyża Jezusa i zdobycie się na wysiłek prawdziwego naśladowania Go...

Taki Post jest prawdziwym umartwieniem. A programem praktycznym takiego Postu jest 13 rozdział 1 listu Pawła do Koryntian.

Znacie te słowa o miłości. Często porywają one tak silnie ich pięknem, że rozdział ten umieszcza się na kartach z życzeniami z okazji różnego rodzaju wydarzeń osobistych, czy rodzinnych (oczywiście najczęściej zapominając zaznaczyć, że tekst ten jest z Biblii, bo to już dzisiaj element zmniejszający atrakcyjność takiego tekstu...).

Taki jest zatem program na Wielki Post 2014:

- to nie tyle uprawianie spektakularnych praktyk fizycznych,
- to przede wszystkim zmiana postawy życia, a zwłaszcza wobec innych; to zmiana – radykalna – postaw w rodzinie, miejscu nauki, pracy itp.

Taki jest pierwszy element do medytacji na wejście w tegoroczny Wielki Post. Nie oddajemy się marzeniom i fantazjom na miarę wschodnich mędrców, uprawiających dziwne praktyki ciała, a staramy się pójść za głosem Słowa Bożego i dokonać tego radykalnego zwrotu w naszych relacjach międzyludzkich, w naszych odpowiedzialnościach szkolnych i zawodowych, w naszym odniesieniu do środowiska w którym żyjemy.

Wtedy dopiero pojawi się prawdziwa szansa na to, że i w naszym życiu te mocne słowa Izajasza staną się faktem: (8) Wtedy twoje światło wszędzie jak zorza poranna i twoje uzdrowienie rychło nastąpi; twoja sprawiedliwość pójdzie przed tobą, a chwała Pańska będzie twoją tylną strażą. (9) Gdy potem będziesz wołał, Pan cię wysłucha, a gdy będziesz krzyczał o pomoc, odpowie: Oto jestem!

I tego nam wszystkim, Siostry i Bracia gorąco życząc na ten Wielki Post 2014 roku.

ks. Tomasz Pieczko

O Kościele

Wprowadzenie

W IV księdze swojego najważniejszego dzieła Institutio Christianae Religionis (dalej – IRC), w edycji z 1559 r., Jan Kalwin pisze o środkach zewnętrznych (bądź pomocach), których Duch Święty używa, aby nas osadzić w relacji z Jezusem Chrystusem i (Kalwin) koncentruje swoją refleksję na problematyce Kościoła.

Już od pierwszych rozdziałów IRC Kalwin rozważa kwestię Kościoła w oparciu o teksty biblijne, przez porównanie z Kościołem rzymskim oraz tendencjami tzw. spirytualistów.

Poświęca także wiele miejsca kwestii sakramentów oraz „zarządzaniu” Kościołem.

Spróbujmy przyjrzeć się kilku elementom kalwińskiego nauczania właśnie w kwestii Kościoła. Tu od razu uwaga bardzo ważna: przez „kalwińskie” rozumiem tu nauczanie samego Kalwina, nie zaś to, co zostało rozbudowane (czy wręcz zmodyfikowane) przez teologów opierających się (czasem z dużą swobodą) na jego myśli, w wiekach następnych...

Mówiąc o Kościele, Kalwin wychodzi w swych rozważaniach od podstaw istnienia Kościoła: Bóg wybrał Kościół jako narzędzie umożliwiające realizację życia w bliskości z Nim w Chrystusie. Wszystkie inne aspekty Kościoła podlegają temu funkcjonalnemu aspektowi.

Bóg wybrał Kościół. Kościół istnieje ponieważ Bóg sam go założył. W związku z tym Kościół jest dziełem Bożym, tajemnicą wiary.

Kalwin mówi o Kościele, jak o Matce: „Przecież nie istnieje inne wejście do życia, niż tylko to, kiedy ona (matka) nosi nas w swoim łonie, rodzi nas, karmi piersią i prowadzi aż do momentu, kiedy złożymy nasze śmiertelne ciała” (IRC IV.1.4).

Kalwin posługuje się pojęciami Kościoła widzialnego oraz Kościoła niewidzialnego.

Kościół niewidzialny jest tożsamy z Ciałem Chrystusa. Mówiąc o Kościele niewidzialnym, Kalwin ma na myśli społeczność świętych, wspólnotę wszystkich wybranych. Kościół niewidzialny obejmuje wszystkich wybranych, ze wszystkich miejsc i czasów. Kalwin zalicza do Kościoła również Abrahama i Izrael.

Kościół widzialny, tj. konkretny Kościół, w konkretnym miejscu, gromadzi wierzących, ale także niewierzących obłudników. Nie jesteśmy w stanie rozpoznać wszystkich, którzy należą do Kościoła niewidzialnego, ponieważ tylko Bóg zna i sądzi ludzkie serca. Dlatego też, zdaniem Kalwina, kościelną dyscyplinę można stosować dopiero w przypadku grzechów publicznych. Najważniejszym aspektem Kościoła widzialnego jest zgodność zasad w nim panujących z Ewangelią. Kościół jest organizmem prowadzonym, kierowanym przez Ducha Świętego.

jako rolnik, a zimą przy tkackim krośnie. Od osiemnastego roku życia lat zajmował się produkcją tkanin, aż do fatalnego wydarzenia w jego życiu. W roku 1940 został wywieziony na przymusowe roboty do Poznania, a w roku 1944 przeżył bombardowanie.

W roku 1945 usłyszał wezwanie prezydenta Benesza do powrotu emigrantów do Czech. Jego droga prowadziła przez krótki pobyt w Pradze Ďablicich, dalej w Velkem Šenově, aż do Nowego Boru, gdzie mieszkał od stycznia 1946 aż do śmierci w minionym tygodniu. Tutaj przez krótki czas pracował jako ślusarz, a potem zarabiał na życie jako szlifierz szkła w zakładach szklarskich Hantich. Po ukończeniu szkoły wieczorowej zatrudniony był na stanowisku specjalisty do spraw normowania pracy, a następnie - aż do przejścia na emeryturę - był kierownikiem Oddziału Pracy i Wynagrodzeń w tamtejszym Kombinacie Szkła.

Brat Ransz jednak w swojej nowej ojczyźnie nie prowadził tylko zwykłego obywatelskiego życia, ale także prowadził życie głęboko religijne. Wielu wspomina jak jeszcze kilka lat temu jeździł rowerem na nabożeństwa. Całe życie w nowej ziemi było z pewnością dla brata Ransza wielkim zmaganiem, ciężką walką. Na podobieństwo tego, jakie przeżył prorok Elias, na górze Karmel z prorokami Baala.

Brat Ransz nigdy nie przestał wspominać swojego miejsca urodzenia, gdzie - i jak długo mógł - wyjeżdżał każdego roku. Nie przestał wspominać miejscowości, gdzie żyło dziewięćdziesiąt procent czeskich ewangelików, gdzie przystępowało do konfirmacji zwykle około stu konfirmantów, gdzie były także chrzty każdej niedzieli.

Jego wspomnienia w konfrontacji z przykrą rzeczywistością kraju, gdzie religijność dawno spadła do poziomu mrozu, musiały być dla brata Ransza z pewnością bardzo ciężkie. I tak - dokąd tylko mógł - proroczko zmagał się i walczył ten sługa Boży o tradycje przodków. Brat Ransz walczył o czystość naszej ewangelickiej wiary i był przekonany, że postępuje podobnie jak prorok Elias, według słowa Bożego. Sądzę, że dlatego też słowa Pisma: „Panie, Boże Abrahama, Izaaka i Izraela! Niech się dziś okaże, że Ty jesteś Bogiem w Izraelu, a ja twoim sługą, i że według twego słowa uczyniłem to wszystko”, dobrze odpowiadają przekonaniom brata Ransza, który zasnął i dobrze odzwierciedlają jego życie na ziemi.

Chcemy wierzyć i wierzymy, że ziemską podróż sługi Bożego, brata Ransza, która dobiegła końca, nie jest ostatnim słowem w jego życiu. Chcemy wierzyć i wierzymy, że Bóg, który wziął do siebie swojego proroka, także i dziś zabiera do siebie swojego niezachwianego świadka. Boże słowo nie może być w tej chwili dla nas tylko pocieszeniem, ale także ma nas pobudzać, abyśmy i my, którzy zostajemy jeszcze na tym świecie, nie zapominali o tradycjach naszych ojców i matek; abyśmy i w naszym życiu nie przestali przypominać i ożywiać wszystko to co dobre, co przejęliśmy od naszych przodków; i abyśmy także według tego wszystkiego dobrego sami siebie sprawdzali, a także według tego nowego, co do nas dociera w naszym życiu. Amen”

Tłum. Jarosław Stejskał

Garść ziemi

W dniu 9 marca 2011 roku zmarł w Novém Boru w Czechach Pan Teofil Ransz, urodzony w Zelowie w 1917 roku.

Krewni i przyjaciele, którzy przybyli z Polski na uroczystość pogrzebową złożyli do grobu Teofila Ransza garść ziemi przywiezionej z Zelowa. Ziemia ta była mu matką i żywiła go przez wiele lat. Pan Teofil Ransz wyjechał do kraju przodków po drugiej wojnie światowej. Uwielbiał jednak Zelów i przyjeżdżał każdego roku do miasteczka, w którym spędził swoje młode lata.

Na Zelówku, gdzie się urodził, znał każdy dom, każdą ścieżkę, każdy kamień. W pożegnalnej podróży brata Teofila na tej ziemi, krewni z Polski wspominali ulubioną przez zmarłego pieśń, a którą także śpiewali wspólnie podczas ostatniego spotkania. Pierwsze strofy tej pieśni w wolnym przekładzie brzmią następująco:

Bóg niech będzie z wami, byśmy znowu się spotkali!
Niech on was prowadzi, oświeci wasze drogi i zachowa was w jedności,
Bóg niech będzie z wami, byśmy znowu się spotkali!

/ Śpiewnik: Písně Cestou Života nr 384 /

Poniżej tekst kazania, które wygłosił ks. Tomáš Menci na uroczystości pogrzebowej pana Teofila Ransza w Novém Boru /Rep. Czeska/.

„Drodzy krewni, pogrążeni w smutku goście, siostry i bracia.

W środę 9 marca zmarł tutaj, w Nowém Boru, po długiej chorobie, w wieku blisko 94 lat, sługa Boży, pan Teofil Ransz. Gdy dotarła do mnie ta wiadomość trochę się przeraziłem, że będę prowadził uroczystość pogrzebową tak ważnej osoby dla zboru. Żałuję, ale nie miałem sposobności osobistego poznania się z bratem Ranszem. Tylko raz, w minione święta Wielkanocne, uścisnęliśmy sobie ręce. Wiele jednak o nim słyszałem opowiadań w zborze, dużo mi o nim opowiadała także jego córka Olga i jego syn Władysław. Jego osobowość, według informacji przekazanych przez najbliższą rodzinę oraz braci i siostry ze zboru, nie przejawiała się jakimiś szczególnymi charakterystycznymi cechami. Chociaż i te oczywiście miał, a jakie, to będą najlepiej wiedzieć z pewnością ci, którzy byli z nim do ostatniej chwili życia. Osobowość brata Ransza przejawiała się głównie w jego głębokiej wierze, zgodnie z tradycją przodków, jak ją poznał w swoim rodzinnym Zelowie i jak ją podtrzymywał do błogosławionej swojej starości.

Brat Ransz urodził się właśnie w Zelowie, jako potomek emigrantów po wojnie na Białej Górze. Tam ukończył szkołę, a w Kościele wyróżniał się głównie jako osoba uzdolniona muzycznie. Do ukończenia osiemnastu lat pracował w domu: latem

Jedność Ciała Chrystusa

Punktem wyjścia zatem nie jest dla Kalwina doświadczenie ludzkie, lecz fakt wybrania Kościoła przez Boga. Istnieje więc tylko Jeden Kościół: Ciało Chrystusa. Chrystus jest Głową Kościoła i jest nierozłączny z Ciałem, czyli Kościołem. Ciało Chrystusa ma udział we wszystkim, co czyni Chrystus.

Kościół może tylko służyć jednej Głowie, którą jest Chrystus. Kościół jest Ciałem Chrystusa (Kościół w liczbie pojedynczej), dlatego nazwany jest kościołem katolickim, co znaczy ogólnym lub powszechnym.

Wybranimi Bożymi są wszyscy związani z Chrystusem (...) W prawdzie stali się wszyscy jednym, ponieważ żyją przez jedną wiarę, nadzieję i miłość, przez Ducha Bożego żyją wspólnie, powołani do dziedzictwa wiecznego życia, ale także do społeczności z Bogiem i Chrystusem (IRC IV.1.2).

Jest to rzeczywistość wiary. Rzeczywistość doświadczana wygląda jednak inaczej, ponieważ widzialny Kościół nie jest jeden, choć takim być powinien. Jedność Kościoła jest praktycznym, konkretnym zadaniem wszystkich chrześcijan.

Jedynie Bóg posiada wiedzę o tym, kto należy do niewidzialnego Kościoła, człowiek często może się mylić, bo nie jest w stanie znać serca innych. Kto natomiast należy do widzialnego Kościoła? Wszyscy, którzy przez wyznawanie swojej wiary oraz przez przykładne życie, przez społeczność w sakramentach, wyznają tego samego Boga i Jezusa Chrystusa, powinni uznawać się za wybranych i członków Kościoła.

Jedność Kościoła była bardzo ważna dla Kalwina. Różne opinie teologiczne nie powinny doprowadzać do podziałów, ponieważ nie ma nikogo, kto nie byłby spowity w mgłę niewiedzy (por. IRC, IV.1.12). Koniecznym jednak jest, aby Słowo Boże było wiernie głoszone, a sakramenty były we właściwy sposób udzielane. To są dla Kalwina cechy Kościoła i wszędzie gdzie tak się dzieje, istnieje Kościół. Według Kalwina te dwie cechy są wystarczające, aby uznać lokalną wspólnotę wierzących za Kościół (widzialny).

Głoszenie Ewangelii i ustanowienie funkcji nauczających mają za cel wzbudzenie wiary i troskę o uświęcenie członków wspólnoty kościelnej, budując pomiędzy nimi to, co Kalwin nazywa „przyzwoleniem wiary”, to znaczy jednomyślną zgodą w wierze i porządku zewnętrznym. Sakramenty, z ich strony, mają za główną funkcję podtrzymać wiarę wiernych i przyczynić się w ten sposób do ich indywidualnego uświęcenia.

Bez wątpienia, Bóg pozostaje całkowicie wolny w komunikowaniu swojej łaski, także poza samym głoszeniem Słowa przez pastorów i poza administrowaniem sakramentów.

Ale, jeżeli Bóg pozostaje zawsze wolny, a to ponieważ Jego wola nie może być nigdy poddana przymusowi, my w takim samym stopniu oczywiście wolnymi nie jesteśmy. Przez sam fakt istnienia Kościoła jesteśmy związani z nim (Kościółem) i ze

środkami uświęcenia, które są mu powierzone. Kalwin pisze: „Święty Paweł mówi, że Jezus Chrystus, aby wypełnić wszystkie rzeczy, ustanowił jednych apostołami, innych prorokami, innych ewangelistami, innych pastorami lub doktorami, ku spełnieniu się świętych, ku dziełu zarządzania, ku zbudowaniu ciała Chrystusa, abyśmy wszyscy doszli do jedności wiary i do poznania Syna Bożego (...)”.

„Porządek” w Kościele

Bóg kieruje Kościołem, a zatem wszystkie inne odpowiedzialności/urzędy w Kościele są tylko narzędziami realizacji celu, do którego Kościół jest powołany.

Kalwin wyróżnia w Kościele cztery ‘urzędy’, albo lepiej ‘służby’, o których czytamy w Liście do Efezjan, rozdz. 4. Niektóre służby są związane z okresem pierwotnego Kościoła (a mianowicie: apostoł, prorok), inne zaś winny być nadal w Kościele współczesnym kontynuowane. Kalwin wymienia następujące służby (lub urzędy) aktualne w Kościele: pasterz(pastor), nauczyciel, starszy i diakon.

Szczególnie ważną jest służba głoszenia Słowa. Dzięki niej dostrzegamy, że Bóg kieruje swoim Kościołem przez Słowo. Kalwin wyróżnia szczególnie trzy „służby” w Kościele:

- Pastorów, mających za zadanie głoszenie Słowa Bożego i udzielanie sakramentów,
- Starszych, kierujących razem z pastorami lokalnym Kościołem i dbających o zgodność nauczania ze Słowem Bożym,
- Diakonów, troszczących się o biednych i potrzebujących.

Wymienione wyżej trzy rodzaje „urzędów” powinny być związane z konkretnym, lokalnym Kościołem. To konkretny, lokalny Kościół, powinien powoływać określone osoby do wypełniania tych posług.

Tak jak przez wcielenie swojego Syna Bóg ustanowił trwały kontakt z upadłą ludzkością, podobnie potrzebuje On użyć środków ziemskich, służących uświęceniu ludzi, którym uczynił dar wiary. Te ziemskie środki polegają na różnych funkcjach i urzędach, które zostały przydane Kościołowi. Zostały one wybrane przez Boga jako najbardziej właściwe do wypełnienia dzieła Chrystusa uwielbionego na ziemi. Można zatem na tej podstawie powiedzieć, że Kościół jest z ustanowienia Bożego, nie tylko jako ciało wierzących, ale także przez swoje posługi i rolę, która jest w Piśmie przypisana im. Kalwin odrzuca przy tym strukturę hierarchiczną, będącą w opozycji do Ewangelii. W Kościele wszyscy powinni być równymi sobie braćmi i siostrami.

Porządek Kościoła stanowi istotny element konfesji (wyznania wiary). Jednakże, ten zdefiniowany porządek powinien służyć Kościołowi, a nie odwrotnie. Struktury bowiem nie mają wpływu na zbawienie i jeśli inne czasy mają inne wymagania strukturalne, możliwa jest ich zmiana nawet radykalna.

Ks. Tomasz Pieczko

WTEDY NADEJDZIE POKÓJ

Kiedy czytasz gazetę lub oglądasz wiadomości na ekranie i czytasz o różnych sytuacjach zapalnych na świecie, wtedy zalewają cię uczucia przerażenia, złości, oburzenia a przede wszystkim bezradności: że wspólnota światowa, Kościół, chrześcijaństwo, my, ty, ja, stoimy z pustymi rękoma.

Modlimy się o pokój? Jaki?

„Idź w pokój...”! Słyszymy na zakończenie każdego nabożeństwa. I co wtedy? Co z tym robimy? Oczywiście: ulepsz świat zaczynając od siebie.. Ale to my jesteśmy Kościołem! My mamy przecież Dobrą Nowinę dla świata! Boże Królestwo ma znajdować się pośród nas.

A zatem:

- Jeśli wierzysz, że uśmiech silniejszy jest niż broń;
- Jeśli wierzysz w siłę oferowanej dłoni;
- Jeśli wierzysz, że to co łączy ludzi silniejsze jest, niż to, co ich dzieli;
- Jeśli wierzysz, że bycie innym jest ubogacające a nie zagrażające;
- Jeśli jesteś w stanie patrzeć na innych przez pryzmat miłości;
- Jeśli jesteś w stanie pozwolić nadziei zwyciężyć zwątpienie;
- Kiedy wiesz, że to właśnie ty musisz zrobić ten pierwszy krok, a nie kto inny;
- Jeśli spojrzenie dziecka potrafi rozbroić i rozgrzać twoje serce;
- Jeśli potrafisz cieszyć się z radości sąsiada;
- Kiedy obcy jest dla ciebie bratem, który chce być blisko ciebie;
- Jeśli z miłości, a nie dla korzyści chcesz zaoferować trochę swojego czasu;
- Jeśli dzielisz się chlebem i wkładasz to kawałek swojego serca;
- Jeśli wierzysz w to, że przebaczenie dalej sięga niż zemsta;
- Jeśli potrafisz przyjąć krytykę bez oddania jej;
- Jeśli wzbranasz się przed zrzuceniem swojej winy na innych;
- Jeśli wściekłość i złość są dla ciebie słabościami, a nie przejawami siły;
- Jeśli wzbranasz się przed pójściem za ideą: „ po nas potop !”;
- Jeśli stajesz po stronie biednych i uciemiężonych;
- Jeśli wierzysz, że miłość jest jedyną siłą rozmowu;
- Jeśli wierzysz, że pokój jest możliwy;
- TO WTEDY NADEJDZIE POKÓJ...!

Arie Booman

dzieści dni oddawania czci jakiemukolwiek bóstwu z wyjątkiem króla. Oczywiście Daniel nie mógł spełnić warunków tego dekretu. Ceną za nieposłuszeństwo była utrata życia. Prorok podjął decyzję bez względu na grożące mu konsekwencje. Pozostał wierny Słowu Bożemu.

Życie Daniela można opisać trzema określeniami: świadomość celu, wytrwałość w modlitwie i wierność w służbie prorockiej. Daniel był człowiekiem świadomym celu, do którego dążył, celu, który wyznaczył jego życiu Bóg. Był człowiekiem odważnym i wytrwałym, jego życie można powiedzieć było zawsze prawe. Głosił Słowo żywego Boga i żył zgodnie z nim, mimo, że przebywał w niewoli babilońskiej, we wrogim sobie otoczeniu. Studiowanie Księgi Daniela ma nas prowadzić w stronę duchowego rozwoju i uświęcenia życia. Zgodnie ze słowami apostoła Jana, iż „Każdy, kto w Bogu pokłada nadzieję, oczyszcza się, tak jak On jest czysty”. (1 J 3,3)

Daniel był wytrwałym modlicielem. Wszystkie ważne wydarzenia w jego życiu, nieraz dramatyczne, związane były z gorącą i wytrwałą modlitwą. Niezwykle jest to, iż z powodu modlitwy Daniel znalazł się, bezbronny, w dole z wygłodzonymi lwami. Jednak Bóg ocalił go w cudowny sposób.

Daniel był również człowiekiem wiernej służby, jako prorok i jako mąż stanu. Dzięki jego postawie o żywym Bogu głośno było na dworze władców Babilonii i Persji. Dzięki jego świadectwu, narzędziem w rękę Boga stał się Cyrus,

król perski, który wydał dekret zezwalający Izraelitom na powrót do Jerozolimy. Należy podkreślić, że Daniel jako prorok jest bardzo ważnym autorem biblijnym. Jego proroctwa odgrywają kluczową rolę w ułożeniu panoramy proroctw całego Pisma Świętego. Proroctwo o siedemdziesięciu tygodniach, proroctwo o posągu symbolizującym cztery królestwa, czy proroctwo o czterech zwierzętach i o Synu Człowieczym należą do najważniejszych proroctw biblijnych, ukazujących Boże panowanie nad historią świata i Boży plan zbawienia, aż po czasy eschatologiczne.

W końcowej części Księgi Daniela znajdujemy Boże polecenie: „Ale ty Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuż księgę aż do czasu ostatecznego. Wielu to będzie badać i wzrośnie poznanie”. (Dn 12,4)

Daniel prorokuje o czasach pogan, czasach narodów i o czasach końca, w których szczególną rolę odegra odrodzony Izrael. Zapowiada nastanie wielkiego ucisku i nadejście oczekiwanego władcy; odrośli z linii mesjańskiej Dawida. Opisuje tę postać jako tajemniczego Syna Człowieczego, przybywającego na obłokach i otrzymującego od Boga władzę królewską.

Podsumowując należy stwierdzić, że wielcy bohaterowie wiary żyli mając określony cel. Nie żyli po to by podobać się sobie czy tłumom, ale ich najważniejszym dążeniem było podobać się Bogu i żyć zgodnie z wolą Bożą.

Mirosław Gieras

WIZYTA DELEGACJI KOŚCIELNEJ W PRADZE I SPOTKANIE Z WŁADZAMI KOŚCIOŁA CZESKO-BRATERSKIEGO

Jak widać z lektury informacji zamieszczonych w Nowinach, ostatni czas obfitował w poważne spotkania, na różnym szczeblu. Istotnym wydarzeniem w życiu konkretnym nie tylko naszego Kościoła, ale i naszego zboru, była wizyta (w dniach 27-28 lutego) delegacji Kościoła Ewangelicko-Reformowanego (ks bp Marek Izdebski, Karol Pospiszył, Wiera Pospiszył i ks. Tomasz Pieczko) w Pradze i spotkanie z ks. Joelem Rumlem, prezesem Rady Synodalnej czeskiego Kościoła. W spotkaniu tym uczestniczyli także pracownicy Kościoła Czesko-Braterskiego (np. osoby odpowiedzialne za kontakty ekumeniczne Kościoła) oraz zaproszeni goście (w spotkaniu uczestniczył pastor Bistrianiin, przewodniczący stowarzyszenia Exulant).

Świetnie nam znany ks. Petr Brodsky poprowadził rozmowy, których głównym tematem było omówienie możliwej współpracy między-kościelnej, w ramach zbliżających się obchodów 600-lecia męczeńskiej śmierci Jana Husa. Wyznaczyliśmy także nasze żywe zainteresowanie partnerską współpracą nie tylko na poziomie władz kościelnych, czy wybranych agend Kościołów, ale także pomiędzy konkretnymi zborami obu Kościołów, które tym samym mogłyby wzajemnie ubogacić się ich doświadczeniem.

Dziękujemy naszym braciom i siostram z Czech za prawdziwie braterskie przyjęcie, a piękno samej Pragi przydało tej wizycie dodatkowego uroku.

WIZYTA U AMBASADORA REPUBLIKI CZESKIEJ W POLSCE

21 lutego, delegacja naszego zboru w składzie: Karol Pospiszył (prezes zelowskiego Kolegium Kościelnego), Wiera Pospiszył (członkini Kolegium i Przewodnicząca Stowarzyszenia Czechów w Polsce) oraz ks. Tomasz Pieczko (pastor zboru) została przyjęta w Ambasadzie Czeskiej przez pana Jakuba Karfika, nowo mianowanego Ambasadora Republiki Czeskiej w Polsce.

Na biurku Ambasadora zauważyliśmy sporą liczbę pozycji książkowych związanych z Zelowem, z jego historią. Z satysfakcją odczytaliśmy ten fakt jako poważne potraktowanie naszej społeczności lokalnej i poważne potraktowanie przez Pana Ambasadora spotkania z nami. Rozmowy trwały prawie dwie godziny, co warto podkreślić mając na uwadze napięty czas pracy Pana Ambasadora. W bardzo miłej i nieformalnej atmosferze nasi delegaci mogli przedstawić bieżącą sytuację Stowarzyszenia, życia Zboru, Zelowa i wolę kontynuowania tradycji czeskich, tak wpisanych w historię miasta. Przekazali także Panu Ambasadrowi oficjalny list Pani Burmistrz oraz zaproszenie (ze strony naszego zboru) do odwiedzenia Zelowa.

Mamy szczerą nadzieję, że nasza wizyta wyda konkretne owoce we wsparciu, jakiego mogą udzielić naszej społeczności lokalnej urzędy Republiki Czeskiej, w tym, co jest związane nie tylko z historią, ale i z terażniejszością naszego życia.

EWANGELICKIE DUSZPASTERSTWO CHORYCH SZPITALA WOJEWÓDZKIEGO W BEŁCHATOWIE

Nabożeństwa w kaplicy szpitalnej, ze szczególną modlitwą za chorych, w 1 i 3 wtorek miesiąca, o godz. 18.00.

Pastor jest do dyspozycji osób chcących spotkać się, porozmawiać:
- w 1 i 3 wtorek miesiąca, w kaplicy szpitalnej, od godz. 17.15 do 18.00
- oraz na indywidualne wezwanie telefoniczne.

Kontakt:

Ks. Tomasz Pieczko, pastor parafii Ewangelicko-Reformowanej w Zelowie

Adres: ul. Sienkiewicza 14a, 97-425 Żelów

Tel. +48/791 040 503; mail: per@zelandia.pl

Najbliższe nabożeństwo – 18 marca o godz. 18.00

Bohaterowie wiary: Daniel

Daniel postanowił nie kłaść się. Dn 1,8

Historia proroka Daniela rozciąga się w okresie dominacji dwóch światowych imperiów. Zaczyna się uprowadzeniem z Jerozolimy jeńców przez Nebukadnesara w roku 605 p.n.e. i trwa aż do czasów Cyrusa w imperium perskim to jest do około 536 roku p.n. e. Daniel jest przykładem tego, jak wierność Bogu prowadzi do sukcesu nawet w najbardziej niesprzyjających okolicznościach.

Jako jeńiec w obcym kraju, Daniel mimo swego młodego wieku, podjął mocne postanowienie, iż dochowa wierności Bogu. Następnie jego życie i jego działalność jako wybitnego przy-

wódcy i proroka obejmuje cały okres babilońskiej niewoli, czyli pełne 70 lat. Osadzony w pełnym przepychu babilońskim dworze, odmówił oddawania czci bożkom, picia wina i jedzenia nieczystych pokarmów. Uczynił to jednak z takim wdziękiem, iż pozyskał przychylność przełożonych

Duchowa uczciwość nie opuszczała go przez całe życie. Kiedy miał już ponad osiemdziesiąt lat, stanął wobec najtrudniejszej próby. Zawistni współpracownicy uknuli intrygę przeciwko niemu. Podstępnie wpłynęli na króla, by wydał dekret zakazujący przez trzy-

Dla przypomnienia: zbiórki skautów chrześcijańskich – Royal Rangers - odbywają się każdego piątku, o godz. 17.00 (do godz. 19.00) w Domu Zborowym Zelowie.

Serdecznie zapraszamy na nie dzieci z klas 0-6 szkół podstawowych nie tylko z Zelowa, ale i z innych naszych zborów. Więcej – nie ograniczamy się do dzieci z naszego Kościoła, choć oczywiście nie ukrywamy chrześcijańskiej, protestanckiej tożsamości ruchu! O jakości rozrywki i formacji proponowanej w czasie zbiórek zapytajcie tych, którzy uczestniczą już w nich z dużą regularnością i poważnym zaangażowaniem! Z pewnością wasze dzieci nie będą rozczarowane.

*Złota Zasada:
"...wszystko, co byście chcieli,
aby wam ludzie czynili,
to i wy im czynicie."
(Ew. Mateusza.7.12)*

"Royal Rangers Polska"
Chrześcijańska organizacja
skautowa

Nasz cel to:

**fizyczny, psychiczny,
społeczny i duchowy
rozwój dzieci i młodzieży
w duchu wartości chrześcijańskich,
patriotycznych i obywatelskich.**

**Zajęcia odbywają się w dwóch
grupach wiekowych:
klasy 0-III i IV-VI
w piątki o godz. 17.00**

**Parafia Ewangelicko-Reformowana
w Zelowie, ul. Sienkiewicza 14a**

tel: +48/44/ 634-10-53, e-mail: per@zelandia.pl

OGÓLNE ZGROMADZENIE CZŁONKÓW ZBORU W BEŁCHATOWIE

23 lutego 2014 roku, w niedzielę Sexagesimae, w bełchatowskiej parafii ewangelicko-reformowanej odbyło się Ogólne Zgromadzenie Członków Zboru. Zgromadzenie rozpoczęło się tradycyjnie nabożeństwem połączonym z sakramentem Wieczerzy Pańskiej, które poprowadził ks. bp Marek Izdebski. Teksty biblijne przeznaczone na niedzielę czytał Witold Brodziński - prezes Konsystorza wybrany w ub. r. przez Synod. Niedzielne kazanie oparte było na tekście z Dz. 16, 6-12. „Jak dziś wyglądają misje? Bóg sam wybiera sposób działania, ludzi, czas i miejsce. Często jest tak n, że nasze ludzkie plany Bóg przekreśla po to, aby coś nowego powiedzieć, aby wyznaczyć nowe plany. Pytanie tylko, czy mu umiemy odczytywać te znaki i czy umiemy się do nich podporządkować? W tej sytuacji dobrym przykładem jest Apostoł Paweł, którego warto naśladować. Wszelkie decyzje jakie podejmujemy w Kościele: na Synodzie, Konsystorzu czy innych zgromadzeniach powinny być zgodne z wolą Bożą i oparte na Bożym Słowie” – mówił kaznodzieja.

Tradycją w bełchatowskim zborze stało się składanie życzeń jubilatam, którzy w najbliższym tygodniu będą obchodzić swoje urodziny. Tym razem wśród świętujących swój jubileusz znalazła się m.in. Maria Skierska, która kończy 100 lat.

Po nabożeństwie, wszyscy udali się do sali na dalszą część Zgromadzenia. Przedstawiono sprawozdania z działalności Kolegium Kościelnego, z religijnego życia zboru, spraw finansowych i z działalności Komisji Rewizyjnej.

W toku obrad przyjęto następujące propozycje: wizyty duszpasterskie u rodzin, które w danym miesiącu przygotowują kwiatki na nabożeństwo (o ile wyrażą taką chęć); prowadzenie spotkań w szkołach lub w kościele nt. historii protestantyzmu i KER w ramach lekcji historii; prowadzenie nabożeństw jeden raz w miesiącu w kaplicy szpitala wojewódzkiego w Bełchatowie. Wybrano zastępców delegatów na Synod, którymi zostali: Wieńczysław Niewieczerał, Adrian Matys i Jarosław Niewieczerał. Uchwalono: nabożeństwo wigilijne odbywać się będzie o godz., 16.00; w liturgii wprowadzono kolejne responsorium - doksologię po introicie; uporządkowano sprawę składek parafialnych. Obrady Zgromadzenia zakończono stosowną pieśnią.

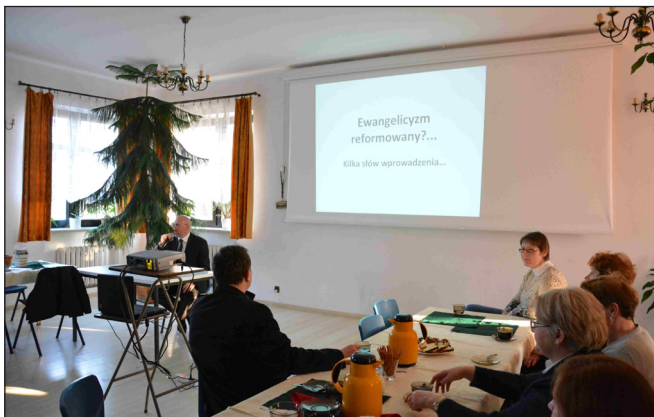
Tekst i foto: Mariusz Gosławski

WIECZÓR MIĘDZYZBOROWY

2 marca odbyło się pierwsze spotkanie (a planujemy kontynuację takich spotkań!), w gronie braci i siostr z trzech sąsiednich zborów ewangelicko-reformowanych (Bełchatowa, Kleszczowa i naszego Zelowa).

Podczas wcześniej odbytych rozmów, pastory i starsi naszych zborów zauważyli potrzebę organizowania konferencji i dyskusji o charakterze formacyjnym, przypominających nam najważniejsze elementy szeroko rozumianej tożsamości ewangelicko-reformowanej naszego Kościoła. W sytuacji pojawiających się coraz częściej w naszych zborach małżeństw mieszanych konfesyjnie, czy też po prostu przez sam fakt ryzyka zapominania – w nawale codziennych obowiązków - o tym, kim jesteśmy konfesyjnie jako ewangelicy reformowani, uważamy za konieczne zdobycie się na taką wspólną pracę.

Pierwsze spotkanie w Zelowie oficjalnie rozpoczął i wszystkich powitał Karol Pospiszył - prezes Kolegium Kościelnego w Zelowie, a modlitwę otwierającą spotkanie wypowiedział ks. bp Marek Izdebski.

Krótką konferencję zatytułowaną „Wprowadzenie do ewangelicyzmu reformowanego”, wygłosił ks. Tomasz Pieczko.

Podczas kolejnych spotkań chcemy skoncentrować naszą uwagę na konkretnych już elementach z nauczania nie tylko doktrynalnego ale i etycznego, zawsze charakterystycznych dla nurtu ewangelicko-reformowanego.

OGŁOSZENIA Z KLESZCZOWA

W niedzielę 6 kwietnia, tuż po nabożeństwie, ok. godz. 12.00, odbędzie się Ogólne Zgromadzenie Członków Zboru w Kleszczowie i będzie miało charakter sprawozdawczy. Serdecznie zapraszamy do wzięcia w nim udziału i przekazywanie tej wiadomości.

Jak co roku w czasie pasyjnym rusza akcja „Pasyjna Ofiara”. Zwykle były rozdawane w tym celu dzieciom i młodzieży tekturowe skarbonki przygotowane przy współudziale Diakonii naszego Kościoła, aby zbierać do nich najdrobniejszy bilon. Zbiórka ma na celu pomoc potrzebującym, często niepełnosprawnym dzieciom. Z powodu hospitalizacji ks. Krzysztofa Górala do przekazania skarbonek może nie dojść na początku tegorocznej akcji. Kierujemy zatem prośbą do dzieci i młodzieży, aby wszelkie datki, piękne ofiary ich serc, zbierali na razie do zeszlórocznych skarbonek lub kopert. Z góry dziękujemy za ofiarność.

ODPIS 1% ZA 2013 ROK

Informujemy, że ze względów formalnych Diakonia Kościoła Ewangelicko-Reformowanego w RP przestała figurować w spisie Organizacji Pożytku Publicznego (OPP) uprawnionych do otrzymywania 1 % podatku dochodowego od osób fizycznych za 2013 r.

Wpisanie numeru KRS naszej Diakonii do formularza PIT nie będzie więc skutkowało przelaniem 1% podatku i cały podatek zasili skarb państwa. Przypominamy, że istnieje zawsze możliwość osobnych wpłat na konto Diakonii.

ŚWIATOWY DZIEŃ MODLITWY W BEŁCHATOWIE

7 marca 2014r., tradycyjnie w pierwszy piątek tego miesiąca, odbyło się nabożeństwo z okazji Światowego Dnia Modlitwy, którego hasłem było „Strumienie na pustyni”. Liturgię tegorocznego Dnia Modlitwy przygotowały kobiety z Egiptu a poprowadziła je ekumeniczna grupa kobiet z Bełchatowa pod przewodnictwem Jolanty Izdebskiej. Uczestnikami liturgii byli członkowie zborów ewangelicko-reformowanych z Zelowa i Bełchatowa oraz bełchatowskich parafii rzymskokatolickich.

Podczas nabożeństwa wystąpił zespół wokalnoinstrumentalny z Zelowa. Kazanie wygłosiła p. pastorowa Pieczko z par. ewang.-ref. z Zelowa. Po nabożeństwie, w sali parafialnej, uczestnicy nabożeństwa spotkali się na tradycyjnej agapie.

Światowy Dzień Modlitwy (zwany dawniej Światowym Dniem Modlitwy Kobiet) skupia wokół siebie chrześcijanki różnych wyznań. Jest to ruch ekumeniczny o ponad 120-letniej tradycji. Wspólną modlitwę kobiet w intencji biednych, bezrobotnych, pokrzywdzonych na skutek wojny domowej w Ameryce Północnej i napływu biednych emigrantów z Europy i Azji, zainicjowała w 1887 r. Mary Ellen James z Kościoła Prezbiteriańskiego.

Oczywiście, wieczór 2 marca był nie tylko czasem refleksji teologicznej, ale również miłym czasem spotkania przy kawie, herbacie i ciastku w klimacie sympatycznych rozmów.

Bardzo cenimy sobie możliwość spotykania się w szerszym gronie, niż to nasze zwyczajowe, zborowe...

Zapraszamy już dzisiaj na kolejne spotkanie, którego data i miejsce zostaną odpowiednio wcześniej zakomunikowane podczas ogłoszeń kościelnych.

CHRZEST NELI MARIII BIEDRZYCKIEJ

Podczas niedzielnego nabożeństwa 16 lutego 2014 roku w Parafii Ewangelicko-Reformowanej w Kleszczowie został udzielony sakrament Chrztu Świętego Neli Marii Biedrzyckiej, córce Dawida Biedrzyckiego i Kseni Buresz-Biedrzyckiej.

Ks. Krzysztof Góral w przemówieniu do rodziców i chrzestnych podkreślił znaczenie uczynionej przez Boga obietnicy, że będzie miłosiernym ojcem, pobudzającym do wiary, nakłaniającym do życia w sprawiedliwości, dającym odpuszczenie grzechów i nadzieję życia wiecznego.

Dzięki działaniu Ducha Świętego dzieci dorastając będą mogły zasmakować Bożych łask. Radość z Chrztu Świętego Neli Marii jest udziałem całej kościelnej społeczności kleszczowskiej, ale to przed rodzicami i chrzestnymi stoi zadanie prowadzenia córki przygotowaną dlań drogą przez Boga.

Życzymy więc im wytrwałości i konsekwencji w wychowaniu pociechy. Niech Bóg im błogosławi.

Zaproszenie

Zapraszamy do wzięcia udziału w Spotkaniu Chrześcijan Europy Środkowo-Wschodniej, które odbędzie się w dniach od 4 do 6 lipca 2014 roku we Wrocławiu. Spotkanie Chrześcijan Europy Środkowo-Wschodniej jest kontynuacją Spotkań Trzech, Czterech a teraz Sześciu Narodów i będzie to już dziewiąta edycja wydarzenia, które dotychczas odbywało się, co dwa lub trzy lata, m.in. w Görlitz, Wiśle, Czeskim Cieszynie, Pradze, Bratysławie i ostatnio w Dreźnie.

Honorowy patronat nad spotkaniem przyjął Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Bronisław Komorowski.

Hasłem spotkania we Wrocławiu, na pamiątkę upadku żelaznej kurtyny, jest „Być wolnym w Chrystusie” (Gal 5,1). W szczególny sposób pragniemy zaakcentować przypadającą w 2014 roku 25 rocznicę upadku komunizmu i rolę, jaką odegrały Kościoły chrześcijańskie w procesie integracji państw Europy Środkowo-Wschodniej.

Główny wykład wygłosi profesor Jerzy Buzek, były premier rządu Rzeczypospolitej oraz przewodniczący Parlamentu Europejskiego w latach 2009-2012. Ponadto w programie przewidujemy noc otwartych kościołów wszystkich wyznań, noc otwartych muzeów, uliczne oraz plenerowe występy grup muzycznych i teatralnych z kraju i z zagranicy.

Po upadku żelaznej kurtyny w 1989 roku otwarto się wiele drzwi dla Kościołów w Europie Środkowej. W 1991 roku grupa chrześcijan z Niemiec, Polski i Czechosłowacji spotkała się w Zgorzelcu, na granicy polsko-niemieckiej, aby wymienić się doświadczeniami z życia parafialnego w swoich krajach. Ewangelicki Kościół Śląskich Górnych Łużyc zaprosił protestanckie kościoły mniejszościowe z Europy Środkowej do tego spotkania i tym samym zapoczątkował tradycję wspólnych spotkań w odstępie dwóch lub trzech lat. Spotkanie otrzymało nazwę w trzech językach według kraju: Spotkanie Chrześcijan, Christliche Begegnungstage i Setkání křesťanů. Od roku 1999 biorą w nim udział Słowacy a od 2005 roku protestanckie Kościoły z Węgier, Austrii, Saksonii i Bawarii.

Spotkanie Chrześcijan stało się znaczącym wydarzeniem w życiu środkowoeuropejskich kościołów mniejszościowych, stało się miejscem spotkania i wymiany poglądów pomiędzy ludźmi o wspólnej tradycji w podobnym kontekście społeczno-kulturowym. Niestety nadal istnieją granice, a ludzie często niewiele o sobie wiedzą. Te spotkania i ich przygotowanie stało się okazją do spotkań braci i sióstr z różnych krajów jednego regionu.

Poprzednie spotkania

1991 Görlitz

Ewangelicki Kościół Śląskich Górnych Łużyc
Chrześcijanie z Polski, Niemiec i Czechosłowacji
Przeszłość i wspólna przyszłość

1994 Niesky

Ewangelicki Kościół Śląskich Górnych Łużyc
Życ wiarą rodzinie i parafii

1996 Wisła

Kościół Ewangelicko – Augsburski w Polsce
Pojednanie – dar Boga i źródło nowego życia

1999 Český Těšín

Śląski Kościół Ewangelicko – Augsburski
Naśladowanie Chrystusa drogą nadziei

2002 Görlitz

Ewangelicki Kościół Śląskich Górnych Łużyc
Razem w drodze

2005 Praha

Ewangelicki Kościół Braci Czeskich
Zaproszeni do nadziei

2008 Bratislava

Kościół Ewangelicko-Augsburski na Słowacji
Chrześcijański Kościół Reformowany na Słowacji
Związani w Chrystusie – wspólnie w Europie

2011 Dresden

Kościół Ewangelicko-Luterański w Saksonii
Tam będzie i serce twoje (połączone z Ewangelickimi Dniami Kościoła)